

ΓΡΗΓΟΡΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΠΟΙΗΤΙΚΑ ΛΟΓΥΔΡΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Τίτλος του Πρωτοτύπου:
“Ποιητικά Λογύδρια”

Συγγραφέας: **Γρηγορία Βασιλείου** ©
ISBN: 978-618-00-0087-0

Εκδότης: **Γρηγορία Βασιλείου** ©
Τόπος και Χρονολογία έκδοσης: Αθήνα, 2018

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Κυκλοθυμία, <http://kyklothymia-re.tumblr.com/>

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση δίχως την έγγραφη άδεια του εκδότη

Ποιητικά λογύδρια

Παρά τα δύσκολα, τα όμορφα είναι εκείνα που κυριαρχούν καθώς στέκομαι στο πλάι του. Κατά έναν περίεργο τρόπο ο πόνος γαληνεύει λες και ο πόνος γίνηκε βάλσαμο.

τραύμα βαθύ – ερυθρό
και η μόνη δίοδος-
επίθεση ενάντια σε κάθε στόχο.
Μια διαβολική ζώσα επιθυμία
ψάχνει
το λουλούδι και το αγκάθι
την ευχαρίστηση και τον πόνο
γιατί όλα είναι το ίδιο.

Το νιώθεις;
Μόνος βυθισμένος στο χάος.
Μόνος ωστόσο βρεις το φως.
-Με βλέπεις;
-Με βλέπεις;

Σε μια αγκαλιά
επάνω
δάκρυα-χείμαρροι
πότιζαν τη σάρκα.
Μα εκείνη έστεκε
σιωπηλό ορμητήριο.

Σκεπτόμενος το θάνατο,
η μόνη αναμονή να παραστεί
-Εκείνη-
τη μέρα του θανάτου του.

-Νιώθεις ελεύθερος
σκεπτόμενος ελεύθερα
μοιράζοντας
ό,τι αισθάνεσαι;!
-Δοκίμασε,
αφήνοντας τα μάτια
να ακούσουν τη σιωπή.
Είσαι κάτι άλλο πέρα
από τα σκατά των προγόνων σου
άλλωστε και εκείνοι
υπήρξαν κάποτε παιδιά.

ΓΡΗΓΟΡΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

μπαίνοντας στο τούνελ
θα βρεις τον εαυτό σου ολόκληρο
στην αφετηρία του χάους-τίποτα
αρκεί να σταματήσεις στο σύνορο
που οδηγεί στην τρέλα και στην αταξία
και τότε η ύπαρξη βλέπει τί εστί ουσία.

Η απλότητα φτάνει στη συνθετότητα
και τανάπαλιν.

Σε ένα αδιέξοδο καλό είναι να στέκεσαι να απολαύσεις τη θέα που εκτείνεται
μπροστά σου.

(Δύο) κόσμοι πραγματικοί
όχι απαραίτητα κατάλληλοι
μπορεί και μη,
συναντηθούν
και αφεθούν γυμνοί
σε ένα κρεβάτι,
που λαχταρούν να πέφτουν
επάνω σιωπηλοί.

Διαφορετικοί
στο πώς;
Λειτουργούμε
Επικοινωνούμε
Βιώνουμε

Κι όμως είμαστε ίδιοι
Πώς;
Στην αγάπη και στον πόνο
Πώς;
Ένα πρόσωπο- Αποδοχή
Μα πώς;
Με στοργή

Ζούμε,
για να αγωνιστούμε
άλλη μια μέρα

Δεν έχει σημασία
Ποιος χαρακτήρας είσαι;
ενίοτε
Τί υποδύεσαι;
Σημασία έχει ο λόγος σου.
Και όταν κρατάς το λόγο σου..
Είσαι ερωτεύσιμος
- αφοπλιστικά αυθεντικός
σα στοχευμένη σφαίρα
στο μυαλό
και στην καρδιά.

-Αν πέθαινες αύριο, όλα θα ήταν αέρας.
Θες να μοιραστείς την αρρώστια.
Φωνάζεις την τρέλα:
-Καίει, αδειάζει
μα ορμητικά ξεδιψάει.
Ένα παιχνίδι με φορά μπρος και πίσω,
κυκλικά
ρίξε τη ζαριά
θα 'ρθει ξανά
+συν
και
-πλην
άλλη μια φορά, κυλάει κυκλικά

Παραλήρημα

τραύματα αγαπημένα

άνοιξε

ο ασκός με δαύτα

τα αγαπάω ένα -ένα

τα τραύματα

είναι δικά μου.

Είναι ο χώρος που υπήρξα

Όσο οι δείκτες του ρολογιού περιστρέφονται

όσο το παρελθόν μάχεται για το παρόν και

ένα μέλλον φαντάζει μια αιωνιότητα.

ναι στέκομαι πλάι τους και γλύφω

κάθε τραύμα.

πως να κάνω αλλιώς;

Το τραύμα είναι ένα μόριο εγώ

που το αγάπησα

για να βγάλει φτερά

- να πετάξει

να αδειάσει ο χώρος

να αναπνεύσει το κορμί.

Μια λευτεριά ψυχής απέμεινε

μιας ψυχής ματωμένης μεν

ελεύθερης δε

Κι αυτό σημαίνει ελευθερία εντός της Ύπαρξη Της.

Τι άλλο να επιθυμήσει για να γιάνει;

Μια μέρα μετά

Είναι μια δύναμη,
λίγο πιο εσώτερη
με περίσσια αμεσότητα
κάνει πώς κραυγάζει:
-Πιάσε τα σκατά από εντός σου
με οδηγό χέρι- καλειδοσκόπιο
και πέτα τα
σε ένα καμβά με κόκκινο χρώμα.
Τότε θα σημάνει μια επανάσταση δημιουργική.
Αξιότιμε,
Ο ένας ή ο άλλος με ένα και
ανάμεσα θα πράττουν
με μια σύνδεση ονόματι Και ,
θα πλέουν ως
υποκείμενο - αντικείμενο
σε χωροχρόνο, ξεριζώνοντας κάθε ή στην διαδρομή.
Κι ένα βαλς σκοπού αντάμα με ένα βαλς στόχου
"παίζουν" πλέον
χορογραφίες σταθερά και μουσικά,
σε μια νέα ταυτότητα καρδιάς.

βασανίζεσαι;

στέρεψε η έμπνευση
σα μαζοχίστρια
χτυπιέται να γράψει
ρωγμή μιας λέξης
μπας και αποτινάξει
μίζερο στίχο
μπας και χωρέσει
σε κενό ακάλυπτου
κι όμως συνεχίζει:
τρώει σάρκα ολημερίς και ολονυχτίς
μπας και σε ένα ψίχουλο γραμμής
σβήσει τη "λύσσα" της.

Γκουρού

Ύπαρξη χρωμάτων ουρανίου
αντάμα με σμήνος απαντήσεων
γήινα κι ξωτικά βήματα
σκιαγραφώντας εικόνα ναυαγίου
μα αντοχή σύμβολο διάνυσμα απείρου.
Στέκει περήφανη ιτιά
σε τρύπα φαλλού
ως κυρία δίχως ιδιότητα - κτήσης του Κ
αλλά του ανήκειν εις τους αγώνες της ισότητας φύλου
χέρι-χέρι με το αιδού να πολεμά πέη - δυνάστες
ατόφθα σχηματίζει το όνομα Γυναίκα
με κάθε γράμμα να προσδίδει αξία
στο είναι και στο φέρεσθαι της ουσίας ,
διαχέοντας δύναμη στο σύμπαν - έτη φωτός.

Άτιτλο

τη στιγμή
που είμαι
-Εμείς-
σε αγγίζω
και
ελευθερώνομαι
και γίνομαι σύννεφο -ελαφρύ
βροχή -δροσερή
ήλιος -καυτός
φεγγάρι -ερωτικό
και μου ψιθυρίζεις
χαμογέλα μου
αέρας γίνομαι
και
σαν ψίθυρος
στο αυτί σου
αέρας γίνομαι
θυμάμαιτο όνειρο
είμαι αέρας
Το όνειρο.,

Αιωνιότητα

τικ-τακ τικ-τακ
και ο κούκος ξεπροβάλλει
τικ-τακ τικ-τακ
και ο μπούφος σου φωνάζει
τικ-τακ τικ-τακ
ήρθε ο Χάρος να σε πάρει.
τικ-τακ τικ-τακ
προλαβαίνεις για μια βόλτα στο φεγγάρι;

Άτιτλο

λείπουν οι συζητήσεις
σε οροφές
και
σε πατώματα
σε ουρανούς -
σε ύφαλους
σε κύβους συναισθημάτων κι άναρχων σκέψεων
Ελεύθερες..-ξανά-
φτιάχνουν χαρταετούς
πετούν .. -ξανά-

Άτιτλο

Ξέρεις μίλησε μου..
για εκείνους που μιλούν πολύ
ενώ σιωπούν
και κείνους που μιλούν σπρώχνοντας
τη γλώσσα σα στραγάλι
για κείνους που μιλούν με ραμμένο στόμα
και κείνους που εναλλάσσουν τη ροή της γλώσσας
Κι όμως όμοιος ομοίω αεί πελάζει.
Κάθε στόμα κραυγάζει, δίχως κραυγή.
και η Ψυχή ουρλιάζει, δίχως φωνή.
Ερπετά εγίνηκαν οι άνθρωποι της "γλώσσας"

Άτιτλο

Ηλιόλουστες μέρες -
Χαρούμενες μέρες
ακόμα και τα δάκρυα
στεγνώνουν
γρήγορα στον ήλιο.

Άτιτλο

σε ένα χώρο που αναδύονται τα όνειρα..
βυθισμένη σε σκέψεις που προέρχονται από ένα κόσμο γεμάτο άστρα. στο βάθος μια
ατέρμονη μελαγχολία προβάλλει, τυλίγοντας την ατμόσφαιρα με μουσική ενώ
σώματα γυμνά χορεύουν
σαν ινδιάνοι στον πλανήτη Γη. Κι ο άγριος χορός, σα φαντασθείς παράθυρα,
ορτασίες, λυρισμούς, γαλαξίες στάζει χρυσόσκονη .
Και ο ουρανός ρίχνει ψιχάλες - μαγικές και από κορμιά - ψυχές ήρθαν τα όνειρα στο
φως

Καμίνι

Χέρια κουμπώνουν σε στόμιο
κρατήρα ηφαιστείου
Ο χωροχρόνος εκρηγνύει
πύρινη λάβα
διαλύοντας αντοχές
διασπώντας στοιχεία
εντός πειράματος
θωρείς να αποσυντίθενται τα άκρα
Εσύ μαζί με τα άκρα
Επαφίεσαι στο χώμα
άλλοτε εκστατικά πετάγεσαι στο ουρανό, μετρώντας άστρα
στο ενδιάμεσο κάνεις κύκλους σε σημείο αναφοράς
ψάχνοντας άκρα - κομμένα
ψηλαφάς ή πετάς
κι αν συνθέσεις
ένωσες σφιχταγκαλιασμένα άκρα.

party time

φάε τα σκατά σου
φάε και τα σκατά των άλλων
μην χάσεις τη βολή
ψάξε για εκτόνωση
σε σάκους μποξ -
ενίστε σε ανθρώπους,
ξερνώντας σε κουβάδες
και αηδία
μύρισε από χιλιόμετρα.
- Πόσα σκατά ακόμη;
ωσότου σιγαθείς να τρως

Τυφλοπόντικας

γήινη θλίψη
ρίζας -βαρίδι
βάθος -στοάς
τρέχει και γυρνά
παίζει και τραγουδά
- δεν είμαι καλά και
χασκογελά
-γιατί πότε ήμουν καλά;
και γελά διπλά
και κρύβεται
και κάτι γίνεται
και το τόπι πετά
και το παιχνίδι ξεκινά
με αχ και βαχ για να νιώσει ένα χαχά
όταν φωνάζει βαχ.

Βαθμός Κελσίου

λίγο ακόμη ματαιότητα
λίγο ακόμη "θάνατος"
λίγο ακόμη εκτόνωση
λίγο ακόμη εξουσία
λίγο ακόμη μικρότητα
και όλα αυτά για ένα ναρκισσισμό
που επίμονα αρνείται την αλήθεια.
Τούτη εκ του μηδενός.
μα εγώκεντρισμούς προβάλλει:
ήτο ο νικητής σε σκελετού μεγέθη
κι ο χαμένος σε αβύσσου βάθη
κείθε μπροστά ένα εγώ σφαγιάζει πλήθη- εμείς.

Άτιτλο

Ένας ανεκπλήρωτος έρωτας έχει μια θέση στην αιωνιότητα.

Ένας μεγάλος έρωτας έχει μια θέση σε τραμπάλα(ν) που αντιμάχεται δυνάμεις και βαρύτητα, έρμαιο της κάθε κίνησης.

Ένας έρωτας - μαθαίνει αγάπη- έχει μια θέση στο προσκέφαλο σύντροφος ως το θάνατο. Ετοιμοπόλεμος για κάθε μάχη.

Bubo

πάρε τον χρόνο σου
μην βιαστείς,
σέρνοντας τάχα βηματισμούς
και με ένα σάλτο
έγινε η αργοπορία
μονιμότητα
κι αίφνης σάστισε η επικοινωνία
„να αιωρείται πάνω από
το χάσμα που έγινε αγεφύρωτο.

Πρόβα prozac

η αξία
η δουλειά
ένα μίasma ηθικής
η γυναίκα
ο άντρας
ένας πατέρας και μια μάνα
ένα παιδί και ένας γέροντας
ένα όνομα - ένας τίτλος
μια ιδιότητα στο δίπολο φέρεσθαι
χέρι χέρι με το σχετίζεσθαι
αντίκρυ ιδεολογία στα κάτοπτρα
και φρουρός
μια κοινωνία ολόκληρη
θεσμούς δεσμώτες
για μια ελευθερία
ανύπαρκτη.
Μόνο ο θάνατος
η ελευθερία σου.
-Ξέρεις την λένε Ελευθερία.
Και ο θάνατος αργόσυρτος
στα κέφια της βιό - πάλης
της ηδονής
της θλίψης
της μαύρης τρύπας
που ρουφά με λύσσα
μπας και χορτάσει
και σκάσει.
Εκείθε τέφρα πυρώνει
της γης το ανάχωμα
χώρο να κάμει
ανάχωμα μπολιάζει
μπας και ο σπόρος βγάλει φύτρα.

barbie

Προσφέρει το κορμί και η ψυχή παγώνει τόσο
όσο περιμένει του κορμιού το χάδι
και κάπως έτσι τρέμει
για εκείνο το χάδι
πρωτοστατώντας για τη ζωή
που θα Της χαρίσει
μα κυρίως για τη ζωή που θα χαρίσει.

Κύβος

Οι άνθρωποι δεν είναι μόνο αυτό που βλέπουμε,
είναι και κάτι άλλο που δεν βλέπουμε,
αφού και εκείνοι διαβαίνουν στο σκοτάδι
ωσότου δουν το φως τους.

Ελεύθερη πτώση

Όταν δεν έχεις τίποτα να πεις.
όταν δεν έχεις τίποτα να γράψεις.
όταν δεν έχεις τίποτα να νιώσεις.
όταν δεν έχεις τίποτα να σκεφτείς.
τότε έχεις κάτι πολύ περισσότερο

να πεις :

Σωπαίνει η γλώσσα

Σωπαίνει η πένα

Σωπαίνει η ψυχή

και ο νους μαζί.

Μετέωρος

για να πετάξεις

κάπου αλλού.

Άτιτλο

Βάλε το ποίημα σε κάδρο
και δεν έχει τίποτα να σου πει.
Βάλε την επικοινωνία σε πλαίσιο
και μόλις έπεσες σε λήθαργο.

Συμπόσιο

Κοινωνία καρφώνεις
της αυλής σου
τα ζουμπούλια.
Μήτε τα κρίνα.
Μήτε οι κάκτοι.
Τα άνθη γίνηκαν βελόνες
και τα φύλλα αγκαθιώνες,
σχηματίζοντας τον όχλο,,
έως ότου
Μαράζωσαν στο χώμα.

Αθικτο

Μόνο η κλασική μουσική φέρει
την ομορφιά και την κτηνωδία, .
στην ολότητά τους.
Φτάνει ο άνθρωπος να κάνει την αγάπη - μίσος
και την αγκαλιά - νυστέρι.
Και τούμπαλιν
Για να φανεί ο νικημένος .
Μέχρι το επόμενο
Τούμπαλιν της ιστορίας.

Δράσε όσο η σβούρα "γυρίζει"
Απόφαση από καρδιάς.
Σαν η σβούρα ξαπλώσει στη γη,
η λογική ξυπνά.

"Ολιγόκαρδη"

Χάρηκα για τη γνωριμία .

Το όνομα σου?

Δειλία.

-Ελκυστική παρουσία .

Μα κοιτώντας σε καλά,

τώρα που σε γινώσκω

Τόσο μικρόψυχη;

Ήταν προτού, τότε που δεν ήξερες τι εστί δειλία.

Κι αναρωτιέσαι χάρηκες για τη γνωριμία;

Όλον

Απλότητα στο περβάζι
και δυο μάτια που καταλαβαίνουν
στο κέντρο. Αυτή είναι όλη και όλη η ουσία.

Άτιτλο

Και ο πόνος μεγαλώνει
μα και μικραίνει
και ο πόνος μηδενίζεται
μα και εξαφανίζεται
και ο πόνος έκανε πληγή
μα η πληγή έγινε σημάδι
Το σημάδι που θυμίζει τον πόνο
μα και εσένα.
Εσένα που υπήρξες για μια στιγμή, για το παρόν.

Χιονοπόλεμος

Τα ματάκια σου μικρά
πονούν βουβά
παγώνουν σε σημείο πήξης.
Ω καθρέφτες θανάτου
τα μάτια σου αγάπη μου
ψάχνοντας την χείρα της μάνας
σε λουτρά αίματος
σε μπάζα πολέμου
σε κραυγές απόγνωσης
σε διαλύουν
σε παγώνουν ολοκληρωτικά.
Μεμιάς ξεριζώνουν τις "κόρες" της ψυχής σου.
- Μη με κοιτάς ντρέπομαι για την ταινία τρόμου προβολής των οφθαλμών σου.
-Ντρέπομαι που έχω την πολυτέλεια ματάκια μου να κλαίω,
Ενώ
-Εσύ μικρή μου-μεγάλη αγάπη που θεωρείς τα μέγιστα φρικτά,
σου το πήραν βίαια και αυτό .
Σε στόλισαν βότσαλα σε παραλίες..
Σε στόλισαν σωσίβια σε μουσεία.
Σε στόλισαν καράβι σε σπίτια
Σε στόλισαν χιονάνθρωπο
και σε θεωρούν ζωντανό.
Σε στόλισαν στο Άδη και συ
πάγωσες ματάκια μου μικρά.

Ολόλευκη μάχη

Η ομορφιά του αμείλικτη
ο λόγος του ωμός
το άγγιγμα του αλλιώτικο
εν τω βάθει
θαρρείς και αντίκριζες, καθρέφτη --
ομοίωμα εαυτού.
Συναντήσεις κεντούν απουσίες.
Τούτες χαράσσουν λοξά σα μαραζώνουν εντός τα μύχια.
κι αντίκρυ η ύπαρξη γεμίζει κενότητα την ολότητα της.

Πόρνη

Το άρωμα σου μεθυστικό
το σώμα σου κρύσταλλο στο άγγιγμα
σαν πορσελάνη
εύθραστη κι ερωτική, σιγοκαίς
περιλουσμένη με σπερματικά υγρά, οργάς για αποδοχή.
Δίδοντας λυγμούς, αιτείς την νηνεμία.

χωρίς χορδή..

Λαχτάρα οι στιγμές που
άνθρωποι χάνονται στη σκέψη της σιωπής.

Κι ο ουρανός στήνει πανήγυρη με
βιόλες και σαξόφωνα,
καθώς τα στόματα χορεύουν λυρικά

πάνω σε γυμνά πυρακτωμένα κορμιά
ρίχνοντας βέλη και σπαθιά
και από τα εντός ασπίδες και λουριά λυσομανούν,
στον έρωτα το γαϊτάνι.

Φωταγωγός..

Ω Ανία-ανία -ανία,

Όδηγούμεθα στην απραξία.

-Τι και αν αναζητάς ορμητικές κινήσεις

για να παρασύρουν το κορμί και το μυαλό σου σε αλλοτινούς τζαζ
ρυθμούς, σε ενδο -εσω στοχαστικούς ειρμούς, που φτιασιδώνουν εκρηκτικούς
αλλόκοτους ανθρώπους. Μπας και γεμίσεις το κενό..

Η Ήριδα της αγάπης!

Αγάπη ετεροφυλόφιλη.

Αγάπη ομοφυλόφιλη.

(Ω) Τιτάνια διαμάχη.

Η Αγάπη ισούται με την αλήθεια.

Τούτη δεν εξαρτάται από έτερο ή ομό- φυλο-διακρίσεις.

Η αγάπη στέκει αγέρωχη ενάντια στο πόλεμο.

Εκεί μπροστά με θύτη, φασιστικό μέτωπο.

Η σιωπή γίνεται επαναστατικός αντίλογος.

Θηριεύει με το κατακόκκινο πρόσωπο της δικαιοσύνης.

Το ειρηνικό μέτωπο δυναμώνει και σκορπά αέναη αγάπη.

Αγάπη Αγνή σε άτομα

Αγάπη Αγνή σε φύλα

Να στεριώσει αγάπη αγνή σε γυναικό-παίδα.

Παιδιά που ξέρουν να αγαπούν τη διαφορά.

Παιδιά που συνθηκολογούν αγάπη, φυλακίζοντας ρατσιστές.

Παιδιά ελεύθερα - ευτυχισμένα μετουσιώνοντας πολέμους σε εκχειρίδες.

ΛΙΓΑ ΣΤΕΦΑΝΙΑ ..

Ο Δρόμος είναι μακρύς! Μα τόσο γνώριμος, θαρρείς και τον έχεις περπατήσει ξανά και ξανά. Σα να γνωρίζεις το καθετί στη διαδρομή του. Ακόμη και το κάθε πετραδάκι που συναντάς στο διάβα, φέρνει στο νου τα αλησμόνητα.

Κοιτάς καταγής και τα πετραδάκια συγκεντρώνονται μαζικά για να σχηματίσουν ένα μικρό λόφο. Από 'κει ψηλά ο ήχος παίρνει μορφή και γίνεται αντίλαλος. Στην άκρη της ράχης ο αντίλαλος ανεβαίνει φορώντας τα επίσημα για να απαγγείλει τα θεατρικά του λόγια. Το ίδιο έργο παίζει κάθε σούρουπο με την ίδια χρονική σειρά για τη μνήμη μιας χαμένης αγάπης.

Μιας αγάπης που γελά σε μάτια υγρά.

Μιας αγάπης που χωράει ολάκερη τη μυρωδιά σε μια αγκαλιά.

Μιας αγάπης δίχως λόγια, μόνο συγχρονισμένα βλέμματα.

Μιας αγάπης κρυφών εραστών.

Στη μνήμη τούτης, συνεχίζεις να τραγουδάς για μιας αγάπης εσώψυχα

Μιας αγάπης στιγμιαίας

Μιας αγάπης γινομένης από λίγα λουλούδια και στεφάνια

Μιας αγάπης που περπατά μονάχη δίχως παπούτσι

Μιας αγάπης που ματώνει από αγκάθι που δε φύτρωσε χορτάρι.

Αγαπημένε Ρήτορα,

Μια στιγμή η δική σου ανάγκη.
Μα θέλησα τη δική μου στιγμή.
Εν ονόματι της ερωμένης.
- Τι και αν σκορπιέσαι σε λαβύρινθους.
Σε ε-ρωτώ και σου μιλώ: -Παραπλανάς δωσίλογε.
Μα αγαπιέσαι για τα τινά.
Οι διαδρομές σου αγριεύουν, τα μονοπάτια της καρδιάς.

Το μυαλό αιχμηρό έναντι στη γλώσσα που επιτίθεται.
Είσαι ξένη.
Είσαι φίλη.
Είσαι ερωμένη.
Γυμνή και αδειανή.
Γυμνή ιέρεια αγάπης.
Απαρνούμενη αισθήματα με λάβαρο στο χέρι.
Περιπλανώμενη στις γης, της θάλασσας και του ουρανού τα κάλλη.
Προσφωνείς την αγάπη:
-Αγάπη μου,
-Τα αληθινά, αγάπη μου..

Οι ιστορίες ντύνουν αλήθειες!

Ο σοφός φωνασκεί : – Σταμάτα να φτιάχνεις ιστορίες.
– Ήρθε η ώρα να πάψεις να φτιάχνεις ιστορίες, μ' ακούς;
Ο τόπος σείεται . Και ο εφιάλτης γίνεται ορατός.
Αβέβαιος και επικίνδυνος για το είναι σου.
Αόρατος για το φαίνεσθαι.
Φωνασκεί πιο ηχηρά.
-Το παιδί έμεινε παιδί σε σώμα 'γερασμένου' ενήλικα.
Η φυγή του συνώνυμο του δραπετεύειν.
Δραπετεύειν σε κάθε ιστορία.
Την δική του ιστορία που εξονυχιστικά φαντασιώνεται.
Η φυλακή και η ελευθερία του συνάμα.
Το παιδί ψάχνει το δρόμο του και όσο ζεί όμοια ψαχουλεύει..
Μέχρις ότου πεθάνει ως ενήλικας.
Χαιρετώντας τη ζωή, γελώντας σαν παιδί.

Ταξιδιώτης

βλέμμα κενό στην άκρη
κόρη λεπίδα
γυαλίζει σα δάκρυ
μυρίζει θλίψη
και εκεί ίριδα δίνει το χρώμα
της μιας στιγμής ακόμα.

Σκέψεις

κάποτε ερχόμουν .. - Ξάπλωνα πάνω σου και ηρεμούσα. Τελικά αυτή είναι η αίσθηση των καλών αναμνήσεων.

η ομορφιά είναι υπερεκτιμημένη. ίσως γιατί οφείλεις να τη δημιουργείς ακόμα και όταν κείτεσαι στα σκατά.

Το αλκοόλ είναι το απόλυτο "διεγερτικό" της σκέψης για κάποιους ανθρώπους. Ως το μέσο - εστίασης απέναντι στην αναμόχλευση των ιδεών τους.

όταν οι αναμνήσεις είναι ο φακός-των-προοπτικών. ίσως να έχουν μια θέση στην αιωνιότητα.

το θέμα δεν είναι τα θετικά του χαρακτήρα σου να υπερτερούν από τα αρνητικά. Αλλά να ανακαλύψεις "τα τρικ" που καλύπτουν τα πλην και κατά αυτόν τον τρόπο ανάγονται σε συν.

σε έναν κόσμο που οι υποψήφιοι εργαζόμενοι επιλέγουν ποιος είναι ο κατάλληλος εργοδότης.

όσο διαβάζεις ως μαθητής. τόσο θα ζεις ως σοφός.

θέλει μαγεία και αγώνα για να θρέψεις την ελπίδα.

Η ανθρωπότητα δεν είναι εργοστάσιο παραγωγής ομοίων!

πληθαίνουν οι ρυτίδες. ανεβαίνει ο πήχης.

Oh αλληλουσία. Everything is fucked up. Τη στιγμή που αρχίζεις να το απολαμβάνεις και αρχίζεις να ρολάρεις στο "fucked" ρυθμό της ζωής.

Κάτι λέμε*

Κάτι λέμε.
Κάτι κρύβουμε.
Κάτι αποσιωπούμε.
κ'
Αντίλογος: -Τι είπες;
-Ήθελα, διάολε.
-Δεν πρόλαβα το χρόνο.

-Αρκέστηκα στους ρόλους,
μέρα και νύχτα,
νύχτα και μέρα.

Δεν έχει σημασία
Ποιος χαρακτήρας είσαι;
ενίοτε
Τί υποδύεσαι;
Σημασία έχει ο λόγος σου.
Και όταν κρατάς το λόγο σου..
Είσαι ερωτεύσιμος
- αφοπλιστικά αυθεντικός
σα στοχευμένη σφαίρα
στο μυαλό
και στην καρδιά.

-Αν πέθαινες αύριο, όλα θα ήταν αέρας.

Θες να μοιραστείς την αρρώστια.
Φωνάζεις την τρέλα:
-Καίει, αδειάζει
μα ορμητικά ξεδιψάει.
Ένα παιχνίδι με φορά μπρος και πίσω,
κυκλικά
ρίξε τη ζαριά
θα 'ρθει ξανά
+συν
και
-πλην
άλλη μια φορά, κυλάει κυκλικά.

ΓΡΗΓΟΡΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

θυμάμαι το χαμόγελο μου, το έτος....

θυμάμαι τη στιγμή που είπα:

-Είχα τόσο καιρό να 'μαι χαρούμενη.

-Γιατί μου το χαλάς και μου γαμάς τη ψυχολογία;

* Για τον 6^ο Διαγωνισμό Ελεύθερης Γραφής

ΓΡΗΓΟΡΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Η Γρηγορία Βασιλείου γεννήθηκε το 1988.

Ζει στη Χαλκίδα.

Έχει σπουδάσει Δημόσιες Σχέσεις και Επικοινωνία στο Τ.Ε.Ι. Ιονίων Νήσων, καθώς και Βοηθός Φυσικοθεραπευτή στο Δ.Ι.Ε.Κ. Χαλκίδας.

Γράφει ποίηση, αρθρογραφεί σε διάφορες εφημερίδες και περιοδικά, έντυπα και ηλεκτρονικά, επικεντρώνοντας, μεταξύ άλλων, στην κριτική βιβλίου και στην ψυχολογία.